

fort, jeg troer, at efter de vidtløftige Forhandlinger, der her have fundet Sted, vil et kort Foredrag kunne vente Opmærksomhed. Den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, bemærkede, at det foreliggende Hovedforslag maatte kunne vente Understøttelse, fordi det var et Mæglingsforslag. At dømme efter de to sidste Taleres Utringer, synes det imidlertid, at det ikke kan vente stor Understøttelse, enten fra den ene eller den anden Side. Den ærede Rigsdagsmand, der nyligt satte sig, bemærkede, at Forslagsstillerne forenede i deres Personer 2 Hensyn, nemlig et Hensyn som Rigsdagsmand og et Hensyn som Regjeringsmand. Jeg troer imidlertid, at en Rigsdagsmand altid maa i sin Beslutning tage Hensyn til, om det, som han ønsker, kan lade sig gennemføre eller ikke. Og den eneste Forskjel mellem os og den ærede Rigsdagsmand, er saaledes, at han ikke endnu kan indsee den Nødvendighed, om hvilken vi Andre ere overbeviste.

Den næstsidste ærede Taler sagde, at han vilde oplyse os om de Farer, som vare forbundne med Vedtagelsen af det nu foreliggende Forslag. Det glæder mig, at de Farer, han udviklede for os, dog ikke vare større; han fremsatte Oplosningen som en Mulighed, der vilde følge af dette Forslags Antagelse. Jeg nægter ikke, at Regjeringen har den Mulighed, at den kan opløse Rigsdagen, uden Hensyn til, at nyligt har Folkethinget allerede været opløst, men efter min Mening vilde det være et Misbrug af den Regjeringen betvøede Myndighed (Nei! Nei! Jo! Jo! Hysen, Formanden ringer). Jeg beder de ærede Herrer lægge Mærke til, at jeg siger efter min Mening, og, naar Nogen siger Nei hertil, saa er han uberettiget dertil. Jeg siger altsaa efter min Mening vilde det være et Misbrug af Regjeringens Myndighed, hvorved Ministeriet vilde kunne paadrage sig et Ansvar. Der er dernæst som en anden Mulighed af dette Forslags Antagelse antydet et Ministerskifte. Jeg troer imidlertid, som sagt, at det væsentligste Hensyn maa være, hvad der kan lade sig gennemføre, og, hvor der er Spørgsmaal om en saa vigtig Sag som nærværende, tør man ikke have et enkelt Ministeriums Personlighed for Die, men kun det, som man efter samvittighedsfuld Over-

beviisning antager at kunne lade sig gennemføre og er rigtigt. Den samme næstsidste ærede Taler fremskillede endvidere en Fortolkning af Grundlovens § 4. Den var uheldig, og savner al Begrundelse. Han lagde særdeles Bægt paa, at der i den nævnte § staaer, at Arvesølgen kun kan forandres efter Forslag fra Kongen. Den ærede Taler, som saa nøje har læst denne Paragraph, synes ikke at have læst de andre Paragrapher i Grundloven. Hvis han nemlig havde gjort dette, vilde han see, at Kongens Person idelig og idelig omtales i Grundloven, og der er stor Forskjel paa, at Kongen nævnes, der hvor de Kgl. Prærogativer omtales og Bestemmelserne derom findes i Grundloven, og paa at drage Kongen herind i Forhandlingerne. Saaledes siges der i Grundlovens § 19: Kongen udnævner og afskediger sine Mini- stre; i § 22 staaer der: Kongen besætter alle Embeder, i § 23: Kongen har den høieste Myndighed over Land- og Sømagten, i § 24: Kongen sammensætter en ordentlig Rigsdag hvert Aar. Naar altsaa den ærede Rigsdagsmand siger, at „Kongen“ i § 4 paa en særegen Maade er dragen ind i Grundloven, saa er dette en fuldkommen Misforstaaelse. Grundlovens § 28 siger udtrykkelig: Kongen kan for Rigsdagen lade fremsatte Forslag til Love og andre Beslutninger. Betydningen af Grundlovens § 4, hvortil siges, at Arvesølgen kun kan forandres efter Forslag af Kongen, er kun den, at det er Kongen, der tager Initiativet. Der er opstillet den Fortolkning, at Forsamlingen kun har at sige Ja og Nei til de Forslag, som komme fra Kongen. De, som have udtalt dette efter deres egen, for dem selv ubekjendte, Overbeviisning, antage naturligviis dette for afgjort. Men, hvis det var Tilfældet, at man kun havde at sige Ja eller Nei til Kongens Forslag, vilde den forenede Rigsdags høitærede Formand vistnok ikke have noget grundlovstridigt Forslag under Afstemning, og de Rigsdagsmænd, som mene dette, maatte have protesteret derimod, og, naar det kom til Afstemning have afholdt sig fra at stemme. Det er altsaa tydeligt, at de ærede Herrer, der have gjort den nyssævnte Paaastand, ikke kjende deres egen fulde Over-